

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/21/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123444000
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6123444000.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Marianny Hirkovej, v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpeného: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpenej: JUDr. Daniel Tarbaj, advokát, so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, IČO: 53450345, o zaplatenie 8.287,28 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 8Csp/3/2024-95 zo dňa 18.4.2024, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 8.287,28 eur spolu s úrokom vo výške 458,60 eur a úrokom z omeškania vo výške 9,23 % ročne zo sumy 8.287,28 eur od 14.9.2023 do zaplatenia, a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vzájomnú žalobu žalovanej o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 8.2.2022 Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 8.930,- eur za účelom refinancovania iných záväzkov s ročnou úrokovou sadzbou 15,66 %, ročnou percentuálnou mierou nákladov 16,90 % (ďalej len „RPMN“), výškou mesačnej splátky v sume 163,90 eur, celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 15.734,40 eur, počtom splátok 96 a dátumom prvej splátky dňa 14.4.2022 a ďalších splátok vždy do 15. dňa v kalendárnom mesiaci. Žalovaná uviedla, že je vydatá a má vyživovaciú povinnosť voči 3 deťom, jej čistý príjem činí 650,- eur a čistý príjem jej partnera je vo výške 1.500,- eur. Podľa Prílohy č. 1 k úverovej zmluve mala byť časť istiny úveru použitá na splatenia peňažných záväzkov žalovanej voči žalobcovi v celkovej výške 8.508,- eur vyplývajúcich zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.6.2020 (výška istiny 3.259,- eur), zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 3.10.2016 (výška istiny 1.303,- eur), zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 8.1.2020 (výška istiny 3.946,- eur). Podľa § 2 Hlavy 6 písm. a) úverových podmienok žalobcu, v prípade, že ste sa oneskorili s platením aspoň troch splátok alebo ste sa oneskorili s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace, nám musíte celý čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatenie úveru). Podľa výpisu čerpania splátok a úhrad žalovaná zaplatila sumu vo výške 2.130,70 eur, t. j. 13 splátok. Zo strany žalovanej nebola uhradené splátky č. 14. (splatná do 15.5.2023) až 16 (splatná do 15.7.2023). Výzvou na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 22.7.2023 bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlžnej čiastky vo výške 515,70 eur, ktorá pozostávala z

istiny vo výške 179,62 eur, úrokov vo výške 320,08 eur, zmluvnej pokuty vo výške 24,- eur. Žalovaná bola upozomená, že ak dlžnú sumu nezaplatí do 15. dní od doručenia výzvy, veriteľ bude požadovať okamžité jednorazové vrátenie celého úveru, vrátane úrokov, nákladov a sankcií. Žalobca listom zo dňa 29.8.2023 vyzval žalovanú k vráteniu celého úveru vo výške 8.781,88 eur. Žalobca zaslal žalovanej Predžalobnú výzvu na zaplatenie dlhu a oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia, v ktorej vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy do 7 dní odo dňa odoslania výzvy s tým, že po márnom uplynutí lehoty bude podaná žaloba. Podľa interného dokumentu o posúdení bonity žalovanej vychádzal žalobca z výšky príjmu žalovanej v sume 650,- eur a jej manžela vo výške 1.500,- eur a splátok iným spoločnostiam uvedenej v žiadosti vo výške 0,- eur. Z úverovej správy registra dlžníkov súd zistil, že žalovaná mala v čase uzavretia úverovej zmluvy dva existujúce splátkové úvery a jeden úver poskytnutý na základe kreditnej karty. Boli zaznamenané tieto splátkové úvery: osobný úver zo dňa 4.6.2020 vo výške 3.600,- eur s výškou mesačnej splátky 69,- eur, osobný úver z 3.10.2016 v sume 3.000,- eur s výškou mesačnej splátky 63,- eur. Ďalej mala žalovaná k dispozícii kreditnú kartu s úverovým rámcom v celkovej výške 4.000,- eur.

3. Z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ZoSÚ. Súd preskúmal predmetnú úverovú zmluvu, či táto vyhovuje náležitostiam tak ako ich určuje zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení v § 9 ods. 2 ZoSÚ.

4. V zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/183/2020, zo dňa 24.2.2021 z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov nevyplyva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet. Zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodit' gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. Z tohto dôvodu súd nepovažoval tvrdenie žalovanej o absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ za dôvodné, nakoľko predpoklady pre výpočet RPMN sú v zmluve uvedené na str. 2.

5. Čo sa týka jej tvrdenia o absencii doby trvania zmluvy, v tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý v uznesení zo dňa 30.11.2021, sp. zn. 2Cdo/69/2020, uviedol, že predmetné ustanovenie (v tom čase § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ) je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. V posudzovanej veci je uvedený dátum prvej splátky a ďalších splátok ako aj počet splátok, z čoho možno vyvodit' záver aj o dobe trvania zmluvy.

6. Zmluva obsahuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. e) ZoSÚ, t. j. podmienky upravujúce čerpanie úveru, keďže podmienky jeho čerpania sú upravené v Prílohe č. 1 úverovej zmluvy. Nakoľko sa jedná o refinančný úver poskytnutá suma bola použitá na splatenie iných skorších záväzkov žalovanej a zvyšok sa veriteľ zaviazal vyplatiť klientke na jej bankový účet.

7. Vzhľadom na uvedené úverová zmluva obsahuje všetky žalovanou namietané náležitosti, a preto nie je možné z uvedeného dôvodu považovať úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 2 písm. b) ZoSÚ.

8. Účelom ust. § 7 ZoSÚ je, aby veriteľ vynaložiac aktívne úsilie, posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a to na základe relevantných a aktuálnych informácií získaných jednak od spotrebiteľa, a jednak získaných vlastnou činnosťou, napríklad z bankového

registra. V danom prípade žalobca preveroval výšku príjmu žalovanej výpisom z jej bankového účtu, a taktiež zisťoval jej rodinný stav a počet vyživovacích povinností. Veriteľ sa takisto dopytoval u žalovanej na príjem jej partnera. Na základe uvedeného mal súd za to, že žalobca ako veriteľ pri posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver konal s odbornou starostlivosťou s cieľom posúdenia jeho schopnosti splácať úveru. Okrem toho suma splátky refinančného úveru je nižšia než súčet splátok pôvodných úverov v úhrnej výške 208,- eur (69,- eur + 63,- eur + 76,- eur). Žalobca nebol povinný zisťovať limit ukazovateľa schopnosti splácať úver, nakoľko v danom prípade sa jedná o refinančný úver, ktorý v zmysle § 2 ods. 11 opatrenia NBS č. XX/XXXX z 14.11.2017 neprevýšil súčet zostatku refinancovaných úveroch o viac ako 2.000,- eur, resp. 5 %. Podľa § 7 ods. 27 ZoSÚ náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum. V konaní pritom nebolo preukázané, že by žalovaná a jej manžel mali zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo. Pri zohľadnení výšky spoločného príjmu manželov, výšky životného minima na jednotlivých členov rodiny, mal súd za to, že žalovanej zostala dostatočná suma na splácanie predmetného úveru {650,- eur + 1.500,- eur - [218,06 eur + 152,12 eur + (3 x 99,56 eur)] = 1.481,14 eur}.

9. Súd nezistil, že by veriteľ pri poskytovaní predmetného úveru konal v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 252/2007 Z. z., preto vzájomnú žalobu žalovanej o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru zamietol. Z dôvodu riadneho a včasného nesplácania úveru zo strany žalovanej, žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru dňa 29.8.2023, po tom čo žalovanú bez úspechu vyzval na úhradu troch dlžných splátok zročných v období máj - júl 2023. Dlž žalovanej pozostáva z neuhradených splátok splatných v období máj - august 2023 a zo zvyšku zosplatnenej istiny úveru. Pokiaľ ide o uplatnený úrok z omeškania, súd tento priznal z istiny úveru od 14.9.2023, t. j. po uplynutí lehoty 15 dní od zosplatnenia úveru poskytnutej veriteľom na zaplatenie dlžnej sumy. Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania súd tento priznal tak ako bol žalobcom uplatnený, pričom sa jednalo o zákonný úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne, keď základná úroková sadzba ECB bola v sadzbe 4,25 %, čiže úrok z omeškania bol žalobcom uplatnený v zákonnej výške.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Proti rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná a navrhla, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu žalobcu zamietol a vzájomnej žalobe žalovanej vyhovel, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Odvolanie podala z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

13. Žalovaná sa nestotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie čo do súladu postupu dodávateľa s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity spotrebiteľa. Za hrubé porušenie žalobcu postupovať s odbornou starostlivosťou vyplýva priamo z listinných dôkazov predložených aj priamo žalobcom. V úverovej zmluve okrem výšky príjmu nie je uvedená žiadna zmienka o výdavkoch žalovanej. Žalobca v konaní ani žiaden údaj o výdavkoch neuviedol. Dodávateľ rovnako ani nereflektoval informáciu o vyživovacej povinnosti žalovanej vo vzťahu k jej maloletým deťom. Dodávateľ sa však nijako nezaoberal reálnymi mesačnými výdavkami a bonitou žalovanej, čo sám konštatuje súd prvej inštancie tým, že sa malo jednať o tzv. refinanc a pri ňom nemusí dodávateľ nič ohľadom bonity zisťovať. Žalobca síce vychádzal z príjmu žalovanej 650,- eur a jej manžela 1.500,- eur, avšak uvedené skutočnosti žalobca ako dodávateľ nemal nijako preukázané. Žalobca nijako neskúmal a sa ani nedopytoval ohľadom výšky výdavkov žalovanej a u Sociálnej poisťovni si dokonca ani neoveril jej príjem. Už len táto skutočnosť opodstatňuje hrubé porušenie povinnosti dodávateľa v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ a v spojení s § 11 ods. 2 ZoSÚ, čo je späté so zákonnou sankciou jednak nemožnosti úver jednorazovo zosplatniť, ako aj bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Preto výluka podľa § 7 ods. 24 ZoSÚ vo vzťahu k § 7 ods. 19 až 23 je v tomto prípade irelevantná.

14. Z listinného dôkazu, a to „Úverovej správy“ a tvrdenia žalobcu vyplýva, že dodávateľ nahliadal iba do nebankového registra klientskych informácií (register NRKI). Žalobca tak zjavne opomenul bankové inštitúcie (register SRBI). Pri analýze tejto úverovej správy z nebankového registra však sú zjavné rozpory medzi údajmi uvedenými v registri a údajmi predloženými žalobcom, a to čo sa týka výšky zostatkov tzv. refinancovaných úverov. Žalobca podľa listinného dôkazu, a to „Prílohy č. 1“ uvádza, že sa splatili 3 úvery so zostatkami 3.259,- eur (úver zo dňa 4.6.2020), 1.303,- eur (úver zo dňa 3.10.2016) a 3.946,- eur (úver zo dňa 8.1.2020). Podľa listinného dôkazu „Úverová správa“ však zostatky troch existujúcich úverov boli 4.774,- eur (úver zo dňa 4.6.2020), 1.576,- eur (úver zo dňa 3.10.2016) a 3.894,- eur (úver zo dňa 8.1.2020). Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že údaje uvedené v Prílohe č. 1 nezodpovedajú údajom v registri, hoci sa jedná o totožné úverové vzťahy. Možno sa len domnievať o dôvodoch, pre ktoré žalobca tieto údaje pozmenil. Ak by ním malo byť to, že sa chcel umelo „vtiesnať“ do limitov opatrenia NBS č. XX/XXXX, a to jednak limitu 2.000,- eur alebo 5 % podľa § 2 ods. 11 opatrenia NBS, potom ide o zjavnú nekalú obchodnú praktiku, ktorá je zakázaná. Ak by malo ísť o iba čiastočné splatenie uvedených úverov, t. j. z úveru zo dňa 4.6.2020 so zostatkom podľa úverového registra 4.774,- eur sa malo splatiť časť vo výške 3.259,- eur, (atď. rovnako aj pri ostatných dvoch úveroch) potom nemožno vychádzať z tvrdenia, že sa jednalo o refinancovaný úver, keďže nedošlo k splateniu celých zostatkov predchádzajúcich úverov (s výnimkou iba úveru zo dňa 8.1.2020) a v takomto prípade ani nemožno tieto limity podľa opatrenia NBS aplikovať. Samotný limit 5 % podľa § 2 ods. 11, písm. b) opatrenia NBS č. XX/XXXX (t. j. 5 % prevýšenie výšky novoposkytnutého úveru oproti súčtu výšok zostatkov refinancovaných úverov) je daný aj v tomto prípade, ak by sme vychádzali zo zostatkov podľa Prílohy č. 1 (t. j. zostatkov nižších oproti Úverovej správe), keďže rozdiel je iba nepatrných 3,40 eur (425,4 eur - 422,- eur). Dodávateľ teda mal povinnosť v súlade so svojou povinnosťou odbornej starostlivosti bonitu riadne skúmať. V tomto prípade úver prekračuje limity stanovené opatrením NBS č. XX/XXXX. Pri dosadení relevantných premenných do vzorca na výpočet limitu ukazovateľa schopnosti splácať úveru podľa opatrenia Národnej banky Slovenska č. XX/XXXX zo dňa 14.11.2017, dostaneme výsledok 2,06, t. j. vyšší ako 1). Vychádzajúc z čistého príjmu 650,- eur, životného minima na plnoletú fyzickú osobu vo výške 218,06 eur, vo výške 152,12 eur mesačne, ak ide o ďalšiu spoločne posudzovanú plnoletú fyzickú osobu, 3 x 99,56 eur mesačne, ak ide o tri nezaopatrené deti, a pri mesačných úverových splátkach 208,- eur, možno dôjsť k záveru, že žalovaná nebola bonitným spotrebiteľom a dodávateľ porušil svoju povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou. Sumárne pri porovnaní príjmu 650,- eur a výdavkov 876,86 eur (218,06 eur + 152,12 eur + 3 x 99,56 eur + 208,- eur), je ich rozdiel mínusový, preto ďalšia mesačná splátka z úveru 163,90 eur je nepripustná. Bez ohľadu na dodržanie zákonných povinností v zmysle § 7 ods. 15 a 16 ZoSÚ, dodávateľ nerešpektoval ani odporúčanie NBS č. X/XXXX. Dodávateľ sa však nijako nezaoberal pomerom medzi reálnymi mesačnými výdavkami a príjmom. Analyzujúc a hodnotiac výpisy z bankového účtu je zjavné, že vtedajšie príjmy a výdavky žalovanej uhrádzané bezhotovostne z účtu (nie to ešte hotovostné výdavky) boli v zásada rovnaké, a v prípade výpisu za mesiac 11/2021 až mínusové. Žalobca pri poskytovaní spotrebiteľského úveru postupoval zjavne v rozpore s dobrými mravmi.

15. Žalovaná považuje za nesprávne aj posúdenie jej námietky ohľadom nespĺnenia podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Podľa Výzvy na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 22.7.2023, bola žalovaná v omeškani vo výške 515,70 eur. Pôvodný veriteľ mal právo úver zosplatiť do splatnosti najbližšej splátky, t. j. dňa 15.8.2023. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru však došlo až listinou „Výzva k splateniu celého úveru“ zo dňa 29.8.2023. Zo strany žalobcu však nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (15.8.2023). Veriteľ vo Výzve zo dňa 22.7.2023, ako ani vo Výzve zo dňa 29.8.2023 neidentifikoval splátku, pre ktorú hodlá úver zosplatiť, resp. ho zosplatiť. Z tohto dôvodu je potrebné považovať mimoriadne zosplatenie úveru pre svoju neurčitosť za neplatné.

16. Žalobca navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

17. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

18. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať

spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

19. Podľa § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

20. Podľa § 7 ods. 15 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

21. Podľa § 7 ods. 16 citovaného zákona, vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5, b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veritelia, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

22. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

23. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

24. V konaní nebolo sporné a odvolací súd sa stotožnil s hodnotením súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je absolútnym obchodom a ide o zmluvu, ktorá je vždy uzatvorená v zmysle Obchodného zákonníka. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je však zároveň aj zmluvou spotrebiteľskou, a to s ohľadom na povahu zmluvných strán – dodávateľ a spotrebiteľ, preto je nutné aplikovať aj ustanovenia zákonov na ochranu spotrebiteľa.

25. Z ustanovenia § 7 ods. 15 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že veriteľ je pri poskytovaní spotrebiteľského úveru povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, čo musí viesť hodnoverne preukázať. Vynaložením odbornej starostlivosti sa v zmysle odseku 16 totožného ustanovenia rozumie posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veritelia. Odvolací súd zastáva názor, že žalobca v priebehu konania preukázal, že schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver posúdil na základe lustrácie v registri NRKI, čo vyplýva zo žalobcom predloženého listinného dôkazu, ktorý sa nachádza na č.l. 43 - 44 spisu. Z predmetnej lustrácie v NRKI bolo možné bez akýchkoľvek pochybností vyvodit', že žalovaná síce v čase žiadosti o spotrebiteľský úver splácala ďalšie tri úvery, avšak so žiadnou zo splátok nebola v omeškani, a teda žalobcovi nič nebránilo v tom, aby žalovanej poskytol ďalší úver, a to aj s ohľadom na výpisy z bankového účtu žalovanej, z ktorých mal žalobca súčasne vedomosť o príjmoch žalovanej ako aj o platiteľovi mzdy. Odvolací súd zastáva názor, že podmienku získania relevantných informácií žalobca splnil a svoje tvrdenie doložil aj listinnými dôkazmi.

26. Odvolací súd poukazuje aj na ustanovenie § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého je hrubým porušením povinnosti veriteľa jeho nečinnosť spočívajúca v nezisťovaní údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej

databázy alebo registra. Zákonodarca v danom ustanovení použil vylučovaciu spojku „alebo“, a teda tieto dve podmienky nemusia byť splnené kumulatívne. Z predloženej žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru a z lustrácie v NRKI podľa názoru odvolacieho súdu nevyplýva, že by žalobca hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovanej, práve naopak, dostatočne hodnoverne preukázal, aké úkony uskutočnil pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalovanou.

27. Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd konštatuje, že žalobca dostatočne preukázal, že pri posudzovaní žiadosti žalovanej o úver mal k dispozícii údaje tak o jej príjmoch a výdavkoch (čo vyplýva z výpisov z bankového účtu žalovanej) ako aj o rodinnom stave (táto skutočnosť vyplýva z predloženej žiadosti o poskytnutie úveru) a zároveň vykonal aj lustráciu v NRKI, a teda nebola naplnená hypotéza právnej normy, ktorá by zakladala hrubé porušenie povinnosti veriteľa overiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver alebo nekonanie veriteľa s odbornou starostlivosťou.

28. Keďže odvolací súd dospel k názoru, že žalobca postupoval v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda neboli naplnené dôvody na vyslovenie hrubého porušenia povinnosti veriteľa alebo jeho nekonania s odbornou starostlivosťou v zmysle § 11 ods. 2 uvedeného zákona, preskúmal odvolací súd zmluvu v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zistil, že táto spĺňa všetky zákonom predpokladané náležitosti.

29. V súvislosti so sporným obligatórnym údajom o dobe trvania zmluvy odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/167/2021 zo dňa 27.4.2022, ktorý v obdobnej spotrebiteľskej veci konštatoval nasledovné cit.: „Otázkou výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. sa zaoberal, a to v rozhodnutí z 30.11.2021, sp. zn. 2 Cdo 69/2020, pričom z právnych záverov v ňom vyslovených treba vychádzať pri odpovedi na prvú z dovolateľom nastolených otázok. V uvedenom rozhodnutí (body 15. až 27. a bod 29.), dovolací súd, eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, dospel k záveru, že pokiaľ toto ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady). V zmysle uvedeného, podľa dovolacieho súdu v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusí byť duplicitné uvedenie termínu konečnej splatnosti ako aj doby trvania spotrebiteľského úveru aj pred 1.5.2018, no len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa dovolacieho súdu dobu trvania spotrebiteľského úveru je potrebné vo všeobecnosti chápať ako celkovú dobu medzi uzatvorením zmluvy a okamihom, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver, resp. pokiaľ je tento okamih závislý na ďalších okolnostiach predpokladaných okamih konečného splatenia úveru. Ak je spotrebiteľských úver uzavretý na dobu určitú dobu trvania spotrebiteľského úveru, možno uvádzať v prípade krátkodobých spotrebiteľských úverov napríklad v týždňoch, mesiacoch, resp. nie sú vylúčené ani dni. V posudzovanom prípade, hoci len samotná v zmluve explicitne uvedená formulácia doby trvania úveru („do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“) bola aj podľa dovolacieho súdu nejasná a nedostatočná, na splnenie požiadavky podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018. No súčasne sa dovolací súd domnieva, že z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o - dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okamih, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver - termín konečnej splatnosti zmluvy - údaj 5/2020 (máj 2020), tento údaj zároveň odpovedal údaju - 120-tich mesačných splátok od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - dňa 21.4.2015, so splatnosťou prvej splátky - dňa 20.6.2015 a splatnosťou ďalších splátok vždy - 20. dňa v mesiaci. Preto podľa dovolacieho súdu, i bez explicitného uvedenia údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (napr. v konkrétnom prípade - doba trvania úveru: 120 mesiacov), je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania v súlade s § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018 vo svetle eurokonformného výkladu článku 10 ods. 2 písm. c/ smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a tak umožňovala spotrebiteľovi v čase podpisu zmluvy poznať časový rozsah záväzku.“

30. Odvolací súd konštatuje, že aj v prejednávanej veci z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva obsahovala počet splátok (96), so splatnosťou prvej splátky dňa 14.4.2022 a splatnosťou ďalších splátok vždy do 15. dňa v kalendárnom mesiaci, z ktorých údaj o dobe trvania zmluvy možno jednoducho vyvodíť.

31. Pokiaľ ide o výpočet RPMN a predpokladov pre jej výpočet, odvolací súd poukazuje na Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2021, v ktorej bolo zverejnené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2021, sp. zn. 7Cdo/183/2020. V tomto uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril právny názor cit.: „Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet.“ V odôvodnení citovaného uznesenia najvyšší súd uviedol, že „Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri tomto údaji preto zákonodarca požaduje súčasne uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Dovolací súd má za to, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú. Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodíť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neukladá uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2. Pokiaľ odvolací súd považuje za predpoklad na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov i vzorec na jej výpočet, s týmto sa dovolací súd nestotožňuje. Z uvedených dôvodov potom záver súdov nižších inštancií, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny.“ Obdobne rozhodol aj Najvyšší súd SR vo veciach sp. zn. 1Cdo/205/2021 z 23.11.2022, 9Cdo/37/2020 z 29.3.2022, 5Cdo/55/2020 zo dňa 24.2.2022, 1Cdo/42/2020 zo dňa 27.4.2022).

32. Odvolací súd konštatuje, že v Zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru 8.930,- eur, výšky mesačnej splátky 163,90 eur, splatnosť prvej mesačnej splátky 14.4.2022, deň splatnosti mesačnej anuitnej splátky do 15. dňa v kalendárnom mesiaci, jej mesačného intervalu, počtu splátok 96 a výšky úrokovej sadzby 15,66 %. Dôvod absencie predpokladov pre výpočet RPMN neobstojí vo svetle neskoršej judikatúry, kedy vyššie súdne authority dospeli k záveru, že predpoklady pre výpočet RPMN musia byť zo zmluvy zistiteľné. Nie je podmienkou ich uvedenie na jednom mieste a ani tento dôvod teda nie je dôvodom pre bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru. (Porovnaj tiež Najvyšší súd SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 z 24.2.2021, sp. zn. 5Cdo/55/2020 z 24.2.2022, sp. zn. 1Cdo/42/2020 z 27.4.2020, sp. zn. 2Cdo/127/2021 z 27.4.2023).

33. Čo sa týka námietky žalovanej ohľadom nesplnenia podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, odvolací súd uvádza, že Výzvou zo dňa 22.7.2023 vyzval žalobca žalovanú na úhradu dlžnej sumy s tým, že ak nedôjde k úhrade do 15 dní pristúpi k zosplateniu budúcich splátok úveru. Výzva bola vydaná žalovanej na Pošte č. X v D. dňa 7.8.2023 s tým, že lehota 15 dní žalovanej uplynula dňa 22.8.2023. Teda žalobca vykonal zosplatenie budúcich splátok úveru dňa 29.8.2023, teda do splatnosti najbližšej splátky do 20.9.2023 po uplynutí lehoty 15 dní na plnenie.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k názoru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzatvorená platne a súčasne nebol daný dôvod na postup v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Za týchto okolností rozhodol súd prvej inštancie správne, keď žalobe žalobcu vyhovel a zároveň vzájomnú žalobu žalovanej zamietol. So zreteľom na to, že správny je výrok napadnutého rozsudku aj o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

35. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobca ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovanej, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).